

En lustförglig

Si sa

om den sköna Emma.

Att lycktan sten på grafwens
håll, &c.

Sjunges under sin egen behagliga Melodi.

Norrköping.

Adolph Fredrik Raams Enka.

1838.

Om den sköna Emma.

Matt lyktan sten på grafvrens håll, Bland
hösligt kala stammar; Dödgråsvärn stod i mu-
len qväll Och redde hvilans kammar. Ej nå-
got ljus på såstet brann... Till muren kom
en Wandringsman: „Nu, Dödskamrat!“ (han
sade) — „Lägg bort din tunga spade!“ —

2. „Min spade jag ej lägger bort, Sitt fall
bör ingen glömma: En sång jag bäddar innan
fort Att jordens plågor gömma. Om lifwets
dröm dig rör, som förr, Så lyfna här wid
grafvrens dörr; Lär, menstohjertats gåta Ej ty-
da — men begråta!

3. Från sista frigets larm och strid Kom
trött den tappra hären, Då under wapenhwi-
lans tid Den sänka fick gewären. I Prestgåln
här, en ung Husar Blef husets gäst för wins-
trens dar; Ty re'n deß hwhita sana War sänkt
på frigets bana.

4. Vår Pastors dotter, from och skön —
En ros i denna dalen! — Stod andaktssull i
astonbön, En helgonbild i salen, På knå bred-
wid sin gamle Far; Då Krigarn dem sin hels-
ning bar: Hon såg sig om — hwad strålar En
blyxt för känslan målar!

5. En blick ur blåa ögonpar Sin motblick
snart förtrodde Den ljuswa eld, som ren och

klar I unga hjertan bodde. — Snart wintrens
fulna wind förgår; För Kärleken ej timman
slår: Ur denna sol blott nära, Kan drifwan ros
för båra.

6. Från jordens barm, Fring dal och fält,
De lösta boior falla; Då höres frigstrumpe-
ten gällt Från bergen återfalla. Re'n näfter-
galn sin lyra slog, Naturen prydd sig och log
I lundens spåda knoppar, I daggens silfwer-
droppar.

7. Säg, Kärlek, jordens gudawål! När fring
de två du swästar, När kyrkar gjuta själ i
själ, Hwi Emmas hjerta bårwar? — Ack, rådd
och blefnad poppeln skalf, Och månan såg, från
nattens hwall, Då sorgsen genom lunden Den
brudligt sålla stunden!

8. Men pligten kallar, trumman slår: „Far-
wål! — Farwål! — i döden Du har min tro!
Blott Himlen rör Om lifwets dunkla öden;
Men will med mig du dela dem, Wid frigets
slut jag hastar hem, Och Gud, wid altarran-
den, Skall helga tröhetsbanden.“ —

9. Han war förswunnen. — Emmas blick
De strida tårar höljde. Förgåfves hennes blys-
ga skick Sin hemlighet fördöljde... Snart Fa-
dren såg den Almas brott; Men ur hans hjer-
ta harmen blott Bröt fram på vredgad panna,
Att dottrens skymf förbanna.

10. Och glömsk utaf Förfsonarns röst. Wid
Magdalens tårar, Han stöter barnet från sitt
bröst, Med straffarns ord han sårar: „Jag lär-
de dig, att frukta Gud, I tro och dygd!
Nu mot hans bud Din pligt, din ed är br-
ten — — Säg, sorgebarn! förskjuten.“ —

11. Dock såfångt ej till himlens höjd Hon sträckte sina armar, Till den, som ståds, wid qwal och fröjd, Mot barnen sig förbarmar: Församlingen, af kärlek huld, Betalte Faderns dyra skuld; Hwärt hjerta och hwar hydda Beslöt att Emma skydda.

12. Den Gamle aldrig mera såg Sin dotters grymma smärta; Ty snart på dödens bädd Han låg Med ångren i sitt hjerta. Han wille tala: tungans band Re'n bröts — men ömt, med fadershand, Han winkade försoning Till den förskjutnas boning.

13. Af fromma grannar hwar och en I tåslan wärdar Emma; Hon wacklar från sin sjukbädd re'n Och ber med sorglig stämma: „Säg, hur min gamle Fader mår? Jag drömde, att han låg på bår!“ — „Nej! Nej! — han hel-sa låter, Att han ditt fel förlåter!“

14. Men plöteligt grafwens flocka slår Af timmarna den sista, Och stumt det swarta taget går Förbi med Fadrens kista. En aning skakar hennes bröst... Den manar med förtwifslans röst; Och snart, wid grafwens galler, Hon utan sansning faller.

15. Ifrån sin djupa dwala sent Hon wäcks — men djupt förwillad: Hon död sig tror, med Gud förent, Och lifwets oro stillad; Hon i sitt barn en engel ser, Som ofskuldsfullt i himlen ler; I fridens helgonsalar, Hon blott med Andar talar.

16. Lik fågeln, fall på ljusets wäg, Hon lefde i sin willa; Små englar se'n hon alltid såg, Som waggade den lilla. Nu blott med ljusa andar slägt, Hon klädde sig i snöhwit drägt,

Ty englasolket hade Blott sådan skrud — hon sade.

17. Sent inpå qwällen lampan brann Hos mången bygdens tårna; Ty för den hulda Emma swann Hon englafläder gerna. — Till byn det frig, som sju år råckt, Än ingen plundringsfasa sträckt; För bönens kraft, man trodde, Från Engeln, som der bodde.

18. Gud hörde den, och ännu fler, Ja wäl millioners böner: Gewår och tanor sänktes ner Af fosterlandets söner. De drogo glädligt, på en gång, Med klingande musik och sång, I hemmets tjäll att bära Sin frihet och sin ära.

19. Från trogne Wilhelm kom ett bref: „Wid helga altarranden, Nu segerkrönt“ (så Wilhelm skref) „Jag knyter trohetsbanden. Men är du, wid en annan fäst, Gud! eller redan himlens gäst“ — — „Dig, Arme! (Emma hwissar), Än himlen ej förtrifkar!“

20. En dag, inom sitt himlaland, Swept i sin hwhita slöja, Bredwid en bäck med blommig strand Glad tycktes Emma dröja. På andra stranden, hög och mild Stod Wilhelms ädla hjelgebild, Och blicken tårfull höjde, Då han sin Emma rörde.

21. „Fly!“ ropte hon, med upphöjd hand — „Stör ej den sällas himmel! Långt bortom mig och grafwens rand Är jordens mörka hwimmel. Ryck mig ej till des fordna qwal!“ „Bedröflig är din himlasal; Låt mig mitt barn wälsigna, Se'n — tacka dig, och digna!“

22. Förgåfves! — Emma flyktad war Bort med sitt barn på armen. Nu i sin hydda, alla dar, Hon stod wid fönsterkarmen, Och såg

på Wilhelm, sorgligt glad, När utanför han tråget bad: „Låt helig trohets värma Till engels hem sig närma!”

23. Men alltid, alltid stängdt förblef Det himlahem hon drömde: Han så långt talte, gret och skref, Och ångens blommor tömde. Väl smyckar hon sitt blonda hår, Men kallt, med hvarje frans hon får; Ty skymdt för hennes minne Är blomstrens andesinne.

24. En gång, då dit han osedd kom, Han gömd wid fönstret hörde En suck ur stugans helgedom, Som djupt hans hjerta rörde: „Ack, Wilhelm! wore du blott skild Från jorden! — Som en engel mild, Du då din Älskarinna I himlen skulle finna!”

25. I qvällens timma för sin brud Sjöng lycklig nåktergalen; Då swäfwade, i svepningsfrud, En wålnad genom dalen... „Fly, Wilhelm!” — skallar Emmas ljud — Du gåcka wil din himlabrud, Du är ej död! — och slutten Blef himlen på minuten.

26. Så hvarje dag, i Wilhelms bröst Gläcks mera hoppets sackla. Snart, wid försvistans hemiska röst, Hans sinnen börja wackla. Med daggens första morgontår Han bländar sin, då stum han går Att söka Emmas möte, I dældens lugna sköte.

27. Men då han saknar hennes bild Wid bäcken der i dalen, Han djupt i skogen flyktar, wild, Att nära trånads-qvalen. När qvällen höjt sitt stjärnetålt Kring haf och klippor, lund och fält, Då först han åter hwilar Der bäckens bölja ilar.

28. Sin Emma nu han nalkas ser, Men

blott på andra stranden: Ty bäcken sig för henne ter Som gräns af himlalanden. Så hvarje qväll, se'n dimmans moln Sänkt perlor i blomsterfåln, På hvar sin strand de wandra Och skåda stumt hwarandra.

29. Snart mer af tankens milda ljus Ej Wilhelms själ bewingas. Hans mörka hår för windens sus I wilda lockar slingas: Blek fins den blek, och stum hans blick, Och som en fridlös wålnad gief Han dag från dag på stranden, Förwist från himlalanden.

30. När skrämde af Emmas ångestfri Han aldrig nalkas wågar, Wildt för hans dystra fantasi Ett helswete upplägar: Hans strand är glöd, i lust och wåg Han endast afgrundsflammar såg; Då blott en flågt sig rörde, Han mörkrets andar hörde.

31. Och ödsligt i den tysta dal Hörs Wilhelms sorgsna stämma: „Gjut i min själ hwart afgrundsqwal, Men ryck mig ej från Emma! O låt mig, från mitt helswete, På andra stranden himlen se, Der hvarje blomsterstengel För Emma är en engel!”

32. I sömnens oro, tungt och kallt Sig fantasien samlar Tillhopa mången hemsk gestalt, Som svart i natten samlar. För dunkla sinnet, utan sans, De wexla i en hånfull dans, Att tankans lagar gåcka Och ljusets gnista släcka.

33. Snart sparswen sjöng på glesnad gren I kyrkogårdens lindar: Nu Wilhelm der, fring gräswens sten, En törnekrona lindar. Med hesta suckar hwissar han: „Du skall ej sara någon ann Än mig, o Törnekrona! Du skall mitt brott försona.”

34. En qväll, då dagens purpurflod Förs
svann wid westra randen, Wid himlagränsen
Emma stod Och winkade med handen. En blirt
i själens midnatt brann... De sträckte sam-
nen åt hwarann — Och ljust bles minnets töcs-
ken I tankens dunkla öfken.

35. På Wilhelms djupt förtårda kind En
stråles tröjd tycks hvila... Men hastigt bäs-
da, likt en wind, I bäckens böljor ila. De
sjönko till hwarandras barm, Och vågen bar
dem, arm i arm, I slumren, ljus och stilla,
Från qvålets långa willa.

36. Jag deras brudsång bäddat re'n; O,
söfwen sött härinne! — Snart skall en ristad
marmorsten Så tyda deras minne: „På jor-
den skilda woro de Af Himmel och af helswes-
te; Den första nu dem gömmer; Hell Den, som
hjertan dömmar!”

